

som det behandler, og hvis vi faae det ud som Lov, have vi dog jævnet Lidt og gjort lidt godt igjen af den Uret, som, det vil jeg ikke fraga, Samfundet har ladet en hel Klasse af sine mest uheldigt stillede Medlemmer leve under i en lang Arrække. Jeg glæder mig over den Velvillie, den ærede Justitsminister har vist overfor dette Lovforslag, fordi jeg haaber, at denne Velvillie vil være stærk nok til at kunne bringe Sagen igjennem i det andet Thing.

Lang: Det ærede Medlem, som nu satte sig, bebrejdede mig, at jeg ikke forleden Dag, da vi talte om denne Sag, fremkom med det, som jeg har udtalt i Dag. Forleden Dag, da vi talte om denne Sag, bebrejdede den ærede Ordfører mig, at jeg kom med altfor Meget, og i Dag lastede han mig for, at jeg var kommen med altfor Lidt. Jeg vil sige det ærede Medlem, at hvis vi skulle til at behandle Forslaget endnu en Gang, vil der komme adskilligt Mere, jeg er ikke udtomt, der er Mere endnu i Bente. Forleden Dag, da vi havde Sagen til 2den Behandling, kritiserede den ærede Ordfører mine Vædringsforslag, men jeg skal tillade mig at sige den ærede Ordfører, at det, han sagde om mine Vædringsforslag, havde Udvalget ikke bemyndiget ham til at sige; det, han sagde forleden Dag, sagde han paa sine egne Vegne, men det tilspøiede han rigtignok ikke, at det var. Blandt de forvovne Paastande, som den ærede Ordfører fremkom med forleden Dag, var ogsaa den, at jeg havde stillet et Vædringsforslag om, at naar Faderen vilde have Barnet, kunde han uden videre gaa hen og tage det. Mit Vædringsforslag var noget helt Andet, mit Vædringsforslag sagde, at Faderen skal kuldhjælp Barnet, og naar Øvrigheden erklærer, at han i Følge hele sin materielle og aandelige Stilling kan lade Barnet faa en langt bedre Opdragelse, kan den tillade, at han faar det; det er noget helt Andet, end at han kan gaa hen og hente Barnet. Saaledes omgikkes den ærede Ordfører mine Vædringsforslag fra Ende til anden. Men naar vi næste Gang komme til at forhandle Sagen kunne vi rede det op. Det viser imidlertid hvor stærke mine Vædringsforslag ere, at den ærede Ordfører ikke kan løbe dem over Ende, hans Grunde ere ganske vist svage, men hans Villie til at løbe dem over Ende er god nok; de staa imidlertid lige opreiste, hvor meget han end stormer mod dem. Vi have jo her i Thinget i Winter tre store Sager til Afgjørelse. Om de to indrømme Alle, at de ere store, om den tredje er stor eller lille, bliver maasse et

Spørgsmaal. Man siger jo, at Forsvarssagen er en stor Sag, hvad enten man stiller sig saa eller saa, og man siger, at Smørsagen er en stor Sag, hvad enten man stiller sig saa eller saa, jeg mener nu, at Sædelighedsagen er større end dem begge tilsammen, og jeg tror ikke, at vort Forsvar for Land og Rige dner synderlig, naar der ikke bor et sædeligt og kraftigt Følk i Landet. Jeg sætter nu Sædeligheden som det Høieste; men efter hvad jeg hører af den Diskussion, der er ført, er Sædelighedsbegrebet ved at blive forvirret. Naar jeg f. Ex. siger, at Løndomsfødselen ved Fødselsstiftelsen maa høre op, det er en moralsk Bestialitet, og naar jeg stemmer derfor, saa sige de om mig, at jeg staa paa Sædelighedens Standpunkt, men om dem, der stemme imod det, siger man ogsaa, at de stemme for Sædeligheden; begge to staa vi paa Sædelighedens Standpunkt, enten vi stemme for det One eller det Andet. Jeg finder det ikke rigtigt, men jeg forstaaer det meget godt. Med Hensyn til Forsvarssagen siger man fra en vis Side, at de, der ikke ville gaa med til Kjøbenhavns Befæstning, ikke ere for Forsvarssagen, det siger de dristigt. Jeg siger nu, at jeg er for Forsvarssagen, men jeg er ikke for Kjøbenhavns Befæstning. Det gaar affurat paa samme Maade med Sædelighedsagen. Sædligt undrer det mig noget, at den meget ærede Minister kunde mene, at Vgtestabsinstitutionen krænktes ved, at Barnet fik Lov til at bære Faderens Navn, vel at mærke, naar Faderen havde vedkjendt sig Barnet og havde tilstaaet sin Paternitet. Nei, det er ikke det, der krænter Vgtestabsinstitutionen, at Barnet bærer Faderens Navn, men det er selve Gjerningen, hvorved Barnet er kommet til Verden, der krænter Vgtestabsinstitutionen. Det siger Bibelen, det holder jeg mig til, og jeg tror, at hvis vi havde den ærede Kultusminister her, vilde jeg sieblikkelig faae ham paa min Side, thi vi hørte jo forleden Dag, at han respekterede Bibelens Autoritet. Tilgeledes mente den ærede Minister, at det kræntede Vgtestabet, at man i visse Tilfælde gav Barnet Arveret efter Faderen. Efter mit Forslag er der kun Tale om, at Barnet kan arve Faderen, naar han ikke efterlader sig ægte Børn. Nu kan det vægte Barn arve Moderen efter den bestaaende Lov, saa er det altsaa ogsaa at krænte Sædeligheden. Hvorfor skulle de ikke arve Faderen, naar der ingen ægte Børn er? Hvorfor skal den Udsødes Sødskende, hans Broder- og Søstersønner være nærmere end den, der er hans eget Kjød og Blod? Det forstaaer jeg ikke; mine Vædringsforslag